

జెన్నత్యం

- చిత్తూరి కోటేశ్వరరావు

ఆగస్టు 15వ తేదీ

దేశమంతా స్వాతంత్ర్యదినోత్సవ వేడుకలలో మునిగి తేలుతూ ఉన్న సమయం. జిల్లా కలెక్టరు నర్సింలు భార్య అరుణ లేడీస్ క్లబ్ లో పతాకావిష్కరణ చేసి తన వాగ్దాటితో అందరినీ ఆలోచింప జేసింది.

ఇతిహాసాల నుంచి నేటి దాకా సగటు స్త్రీ అనుభవిస్తున్న కష్టాలు అందరికీ అర్థమయ్యేలా చెప్పి కలెక్టర్ గారి భార్య హోదాకు తాను అన్ని విధాల అర్హురాలు అనిపించుకొంది. కుల తత్వం, అసమానత్వం, అంటరానితనం, నిరాదరణ, నిస్సహాయత, లైంగిక వేధింపులు, వెక్కిరింతలు ఇలా ఎన్నో విషయాలపై అనర్గళంగా మాట్లాడింది.

చప్పట్లు మారుమ్రోగాయి.

ఆ సభకు విచ్చేసిన మహిళలు, మహిళాధ్యాపకులు ఆ ప్రసంగానికి ముగ్ధులై అభినందనలు తెలియచేశారు.

“ఎయ్ సెంట్రీ. గేట్ తీయకుండా ఏంటా కబుర్లు” అంటూ బంగ్లా సెంట్రీపై తన అధికారాన్ని ప్రదర్శించింది అరుణ.

“అయ్యగారి బంధువులటమ్మ.. గద్వాల నుంచి వచ్చారట. అయ్యగారి కలవాలని అడుగుతున్నారు” అంటూ గేటు తీయడంలో జరిగిన అలస్యానికి కారణం చెప్పాడు.

“అందరూ చుట్టాలే.. అధికారంలో ఉంటే ప్రతి ఒక్కడూ బంధువే. అయినా నీకామాత్రం బుద్ధిజ్ఞానం లేదా? వాళ్ళు అయ్యగారికి ఎలా చుట్టాలొతారు? మురికి ముఖాలు మురికి బట్టలు ముందు వాళ్ళని బయటకు పంపేయ్.. అయ్యగారొస్తారు గేటు తెరిచిపెట్టు” అని డ్రెవర్ వంక తిరిగి “ఏం నిద్రపోతున్నావా?” అని మందలించింది.

డ్రెవర్ యాదన్న తుళ్ళిపడి కారుని బంగాళాలోకి పోనిచ్చాడు.

“ఈ చుట్టాలతో, బంధువులతో పెద్ద చావొచ్చి పడింది.

ప్రతి అడ్డమైన వాడు బంధువే” అంటూ రుసరుసలాడుతూ సోఫాలో చతికిలబడింది.

డ్రెవర్ యాదన్న గేటు దాకా వచ్చి ఇంకా అక్కడే వున్న వాళ్ళిద్దర్ని పరామర్శించి, చేతిలో వంద రూపాయలు పెట్టి “రేపు ఆఫీస్ లో కలెక్టర్ గార్ని కలుసుకోండి” అని సలహా ఇచ్చాడు.

తండ్రితో కల్గి తిరుగుముఖం పట్టిన లక్ష్మమ్మ కలెక్టర్ నర్సింలుకి స్వయాన అక్క బిడ్డ. పుట్టినపుడు నర్సింలు భార్య అని అందరిచేత పిలిపించుకొంది. ముందు ముందెలా ఉంటుందోనన్న ఆలోచనతో ఆమె పెద్దవాళ్ళు ముహూర్తాలు కూడా పెట్టడానికి నిశ్చయించుకొన్నారు. కానీ బాల్య వివా

హాలు చట్ట విరుద్ధమని తెల్పి ఆగిపోయారు.

నర్సింలు తండ్రి అనంతయ్య మనసులో వేరే ఆలోచన ఉండి తతంగాన్నంతా చూస్తూ మౌనంగా నవ్వుకున్నాడు.

అది జరిగిన కొద్దిరోజుల తర్వాత... గద్వాలలో ఉన్న గణపతిశాస్త్రి ఇంటికి నర్సింలుని తీసుకెళ్ళి ఆయనతో కొడుకు చదువు సంధ్యల బాధ్యత తీసుకోమని వేడుకొన్నాడు. శాస్త్రి గార్ని అంటరాని తనం పట్టింపులు లేకపోవడంతో అందుకు అంగీకరించాడు.

కాలక్రమేణా నర్సింలు అదృష్టయోగం మారుతూ వచ్చింది.

నర్సింలు హైదరాబాద్ నగరంలో అడుగు పెట్టాడు. తన జీవిత ధ్యేయాన్ని సాధించడానికి యజ్ఞం చేశాడు. గణపతి శాస్త్రి తదితరులు హోమం చుట్టూ నిలబడ్డారు. నర్సింలు పేరు ఐ.ఎ.ఎస్ లిస్ట్ లోకి ఎక్కింది. అతని ఆనందానికి అవధులేవు.

కష్టాల కడలిలో బాధలకు వెరవక ఈదే వాడికి సుఖాల తీరం దొరకుతుందన్న దానికి- అతనొక సాక్ష్యం అయ్యాడు.

గమ్యం చేరడానికి హైదరాబాద్ కిచ్చిన అతని గతంలో ఎన్నో గాయాలూ.. గాధలు.

శాస్త్రి గారు కలవమని చెప్పిన వ్యక్తి ఇంట్లో లేకపోవడంతో దిక్కుతోచని నర్సింలు ఆ ఇంటి వరండాలో కూలబడ్డాడు. ఎటు వెళ్ళాలన్నా దారి తెలీదు. చేతిలో రెండు రూపాయలు మాత్రమే ఉన్నాయి. ఆకలి చంపుతోంది. చలి కూడా వదిలి పెట్టకుండా పీడిస్తోంది. నీటితో కడుపునింపుకుండామని అటూ ఇటూ వెతికాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. మళ్ళీ మండువా లోగిలిలోనే జారగిలబడ్డాడు. చుట్టూ నిశ్శబ్దం... ఆకలికి తట్టుకోలేక తిరిగి రోడ్డెక్కాడు శక్తి కోట్లీ నడుస్తున్నాడు. అంతలో పోలీస్ విజిళ్ళు చుట్టుముట్టాయి. నర్సింల్ని శ్రీకృష్ణ జన్మస్థానం వరించింది. అప్పుడే సెంట్రీ డ్యూటీ మారిన కానిస్టేబుల్ సదానంద నర్సింలుని గుర్తుపట్టక పోతే నర్సింలు ఏమయ్యేవాడో?

ఆ సదానందమే నర్సింలుకి ప్రెస్ లో ఉద్యోగమిప్పించి జీవితంలో కొత్తమలుపునకు కారణమయ్యాడు. ఉద్యోగం చేస్తుంటూ తను కన్నకలల్ని నిజం చేసుకోవడానికి నర్సింలు తెగ కష్టపడుతుండగా.. ఎంతలు చేసే విధి అతని జీవితంలో వేగం పెరగడానికి ఇంకో వ్యక్తిని ప్రవేశపెట్టింది.

ఒకరోజు జీతం డబ్బులు లెక్కపెట్టుకొంటూ ఇంటికి వస్తున్న నర్సింల్ని ఇద్దరు వ్యక్తులు కత్తి చూపించి డబ్బులు కాజేశారు. సరిగ్గా ఆ సమయంలో అటుగా జీప్ లో వెళ్ళున్న యాదన్న తన జీప్ ని ముందు కురికించి వాళ్ళ నుంచి డబ్బులు కక్కించాడు. ఆ యాదన్న ఎవరోకాదు నర్సింలు ఊరివాడే చిన్నతనంలో దరిద్ర తాండవానికి తట్టుకోలేక ఊరు విడిచి మిలిట్రీలో చేరి, తిరిగిచ్చి డ్రెవర్ గా ఉంటున్నాడు.

అలా నర్సింలు జీవనరథాన్ని ముందుకు నడిపించడంలో సదానంద్, యాదన్న చెరో రథ చక్రమయ్యారు.

సాధించదలుచుకున్న గమ్యం కోసం జాగ్రత్తగా, కసిగా అడుగులు కదిపాడు. అందలాల బాటలో పడ్డాడు. అభినందనల చినుకులు కురిసి కురిసి.. ఉధృతమై.. ఉప్పెనలా మారాయి. నర్సింలు తేరుకోలేకపోయాడు.

ఉప్పెన చల్లారింది. నర్సింలు జన్మస్థలం మాట మర్చిపోయి ‘ముస్సోరీ’ కలెక్టర్ ట్రైనింగ్ కి వెళ్ళాడు.

ట్రైనింగ్ లో జీవిత పాఠాలన్నో నేర్చుకొన్నాడు. కొత్తనీరు అమితరుచిగా తోచింది. తన రంగు, వాతావరణం పై

అసహ్యం పెరిగి ఏదో మార్పు కావాలనుకున్నాడు.

మారుతున్న అతని ఉనికిలో సదానంద్, యాదన్నల పాత్ర సామాన్యల స్థాయికి దిగజారింది.

అదే తరుణంలో తన తల్లి చావు అతని జీవితాన్ని కొత్తది శకు మార్చింది. మర్చిపోయిన గద్యాల్ని మళ్ళీ స్మృతిపథంలోకి తెచ్చింది.

అడపాడడపా తాను పంపే డబ్బుతో తండ్రి అనంతయ్య గుట్టుగా ఇల్లు గడుపు తుండే వాడు. ఉన్న రెండు కుంటల పొలం చెల్లి పెళ్ళికి చెల్లయిపోయింది. పెదక్క, ఆమె భర్త వ్యవసాయం చేసుకుంటూ తండ్రితోనే ఉంటున్నారు.

పదేళ్ళలో ఎన్నో మార్పులు... బస్సు ఊరి మధ్యలో ఆగింది. అంతకు ముందయితే అరుమైళ్ళు నడవాల్సి వచ్చేది.

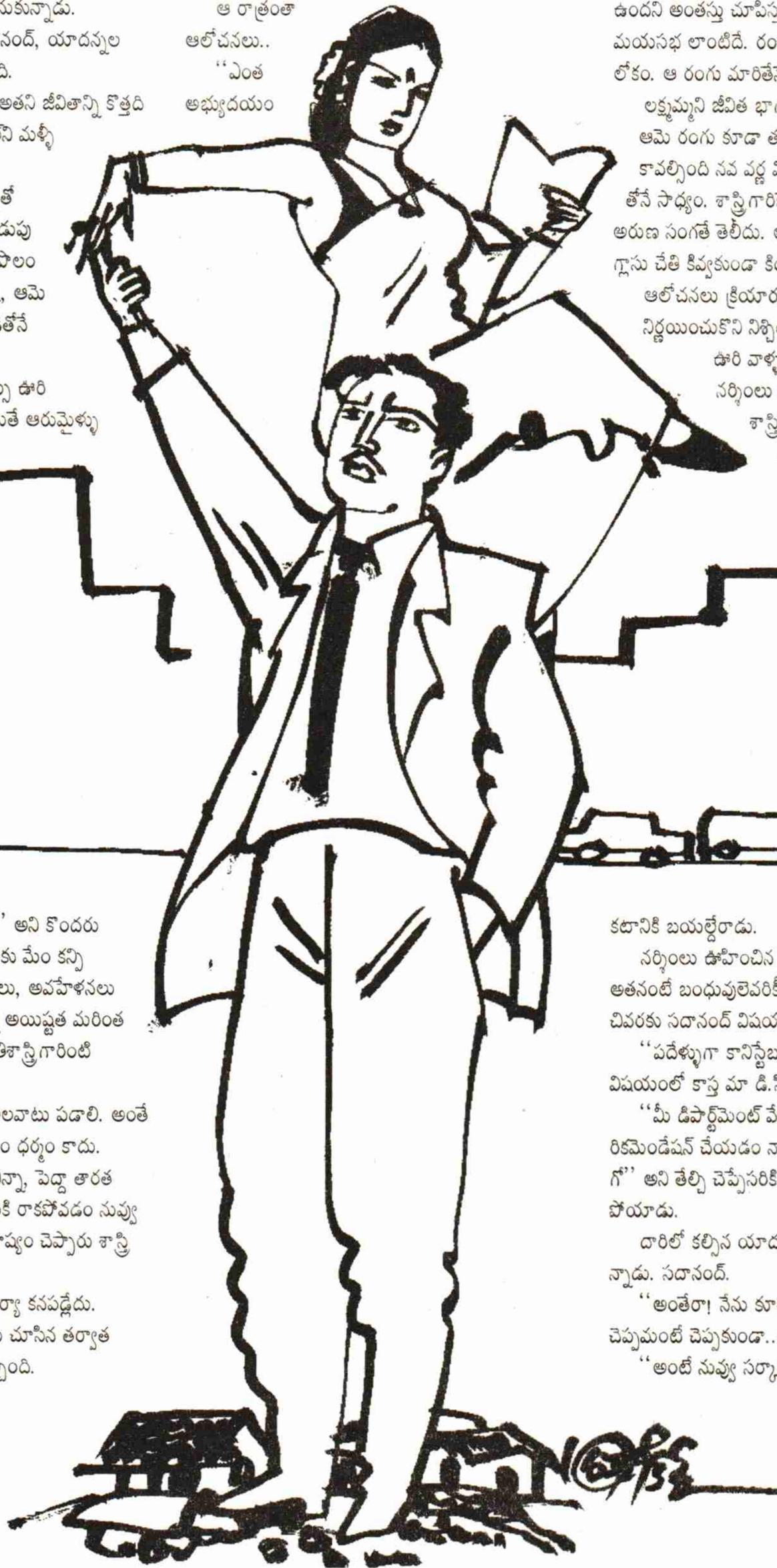
అంత్యక్రియలు

అయిపో
యాక, పరా
మర్మలకు
పల్లెలో తిర
గడం మొద
లెట్టాడు.

“ఏరా!
నర్సింహ
బాగు

ఆ రాత్రంతా
ఆలోచనలు..

“ఎంత
అభ్యుదయం

ఉందని అంతస్తు చూపిస్తున్నారే కాని ఆ అంతస్తు కూడా మయసభ లాంటిదే. రంగు చూసి కులాన్ని గుర్తిస్తుంది లోకం. ఆ రంగు మారితేనే మార్పు సాధ్యమేమో!

లక్ష్మమ్మని జీవిత భాగస్వామిగా ఊహించుకొన్నాడు. ఆమె రంగు కూడా తన రంగే... ష్చే.. లాభం లేదు. తనకు కావల్సింది నవ వర్ణ మిళితమైన భవిష్యత్. అది అరుణ తోనే సాధ్యం. శాస్త్రీ గారికెటూ అంటరానితనం లేదు. కాని అరుణ సంగతే తెలీదు. అరుణకే గనక ఆ ఆలోచన ఉంటే గ్లాసు చేతి కివ్వకుండా కిందపెట్టేదిగా..

ఆలోచనలు క్రియారూపం దాల్చాలంటే ఏం చేయాలో నిర్ణయించుకొని నిశ్చింతగా నిద్రపోయాడు.

ఊరి వాళ్ళ ఊహకందని రీతిలో... అరుణ నర్సింలు భార్య అయింది. సూత్రధారిగా శాస్త్రీ గారి దూరపు బంధువైన తాళిల్దారు నిలిచాడు.

★★★

వంద రూపాయి
లిచ్చి లక్ష్మమ్మ, మల్ల
య్యల్ని బయటికి
పంపిన యాదన్న
మాత్రం మనిషి మనిషిగా
లేడు... వాళ్ళెక్కడకెళ్ళారో
అన్న ఆరా

న్నావా..” అని కొందరు

“పదేళ్ళకంటరా ఈ ఊరొచ్చేది..” అని కొందరు

“కలెక్టర్ అయ్యావంటగా.. ఇక నీకు మేం కన్పిస్తామా!” అని కొందరు... ఆప్యాయతలు, అవహేళనలు కలగలిపి మాట్లాడారు. ఊరంటే ఉన్న అయిష్టత మరింత ఎక్కువైంది. ఉపశమనం కోసం గణపతిశాస్త్రీ గారింటి వైపు కదిలాడు.

“మనిషన్నాక సుఖదుఖాలకు అలవాటు పడాలి. అంతే గాని దూరంగా అతీతుడిగా జీవించడం ధర్మం కాదు. మహోన్నతమైన పదవి లభించింది. చిన్నా పెద్దా తారతమ్యాన్ని విస్మరించొద్దు. పదేళ్ళుగా ఊరికి రాకపోవడం నువ్వు చేసిన తప్పే” ఊరి వాళ్ళ మాటలకి భాష్యం చెప్పారు శాస్త్రీ గారు...

నర్సింలులో మౌనం తప్ప మరే చర్య కనపడలేదు.

తాగటానికి కాఫీ ఇచ్చిన అరుణను చూసిన తర్వాత నర్సింలుకి మళ్ళీ తన రంగు గుర్తుకొచ్చింది.

“ఎన్ని రోజులుంటావ్.. మీ తండ్రి నీకోసం ఎంతగానో కష్టపడ్డాడు. నువ్వు హైదరాబాద్లో కష్టాలు అనుభవించలేదని నేననుకోను. కానీ నీ ధర్మాన్ని నువ్వు సక్రమంగా నిర్వర్తించాలి కదా!” శాస్త్రీ గారి హితవచనాలు విసుగనిపించి లేచి

ఆయనకు నమస్కారం చేసి, అరుణతో వెళ్ళిస్తానన్నట్టు తలూపి ఇంటిదారి పట్టాడు.

ఉన్నా.. బెన్నత్యం ఉన్నా, ఎన్ని ఏళ్ళు గడిచినా సమాజంలో వచ్చిన మార్పు ఒక నూలుపోగు మాత్రమే. అధికారం

టంతో.. చివరకు వాళ్ళని వెత

కటానికి బయల్దేరాడు.

నర్సింలు ఊహించిన జీవితం అతనికి వచ్చిందేమోగాని, అతనంటే బంధువులెవరికీ సుముఖత, నమ్మకం రాలేదు. చివరకు సదానంద్ విషయంలో కూడా అంతే జరిగింది.

“పదేళ్ళుగా కానిస్టేబుల్ గా చేస్తున్నాను.. నా ప్రమోషన్ విషయంలో కాస్త మా డి.సి.పి. గార్ని చెప్పు” అని అడిగితే.

“మీ డిపార్ట్మెంట్ వేరు.. మా డిపార్ట్మెంట్ వేరు.. పైగా రికమెండేషన్ చేయడం నా అభిమతానికి విరుద్ధం. యు కెన్ గో” అని తేల్చి చెప్పేసరికి.. సదానంద్ చిన్నబుచ్చుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

దారిలో కల్పిన యాదన్న దగ్గర తన గోడు వెళ్ళబోసుకున్నాడు. సదానంద్.

“అంతేరా! నేను కూడా సర్కారీ నౌకరీ కోసం ఓ మాట చెప్పమంటే చెప్పకుండా.. నాకిక్కడ ఉద్యోగమిప్పిచ్చాడు”

“అంటే నువ్వు సర్కారు కార్ డ్రైవర్ కాదా?”

“నేను తోలేది కలెక్టరు గారి కారెండుకైందీ.. అరుణ మృగారి కారు..”

సదానంద్ కి విషయం అర్థమై విస్తుబోయాడు.

“వస్తారా” అంటూ కదుల్తున్న సదానంద్ ని ఉడ్డే

శించి యాదన్న అన్నాడు.

“వీడేమో ఇట్లా చేస్తున్నాడు. వీడి పెళ్ళామేమో వీడక్క

